

MORGAN RICE

ŽALOZPĚV
PRO PRINCE

TRŮN PRO SESTRY -- KNIHA ČTVRTÁ

Trůn pro Sestry

Morgan Rice

Žalozpěv pro Prince

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Žalozpěv pro Prince / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Trůn pro Sestry)

Představivost Riceové skutečně nezná mezí. V sérii TRŮN PRO SESTRY, která slibuje, že bude stejně zábavná, jako ty předchozí, nám předkládá příběh dvou sester (Sophie a Kate), sirotek bojujících o přežití v krutém a nebezpečném světě sirotčince. Naprostý úspěch. Nemůžu se dočkat, až se mi do rukou dostane druhá a třetí kniha! Books and Movie Reviews (Roberto Mattos) Autorka bestsellerů číslo 1, Morgan Rice, přichází se zbrusu novou fantasy ságou. V knize ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Trůn pro sestry – Kniha čtvrtá) bojuje sedmnáctiletá Sophia o holý život. Musí se zotavit z rány, kterou jí zasadila Lady d'Angelica. Bude moc její sestry Kate stačit k tomu, aby ji zachránila? Loď se sestrami pluje do vzdálených, cizích krajů jejich strýce. Jde o jejich poslední naději a jediné známé spojení s jejich rodiči. Jejich cesta je ale plná nástrah, a i kdyby se dostaly do cíle, netuší, jestli je uvítají s otevřenou náručí. Kate, učednice lesní čarodějnice, je ve stále zoufalejší situaci – dokud nepotká čaroděje, který možná zná tajemství, díky kterému by byla volná. Sebastian se se zlomeným srdcem vrací ke dvoru. Zoufale touží zjistit, jestli je Sophia naživu. Když ho matka nutí se oženit s Lady d'Angelicou, ví, že nastal čas riskovat úplně vše. ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Trůn pro sestry – Kniha čtvrtá) je čtvrtou knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, dobrodružství, kouzel, mečů, čarodějnictví, draků, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá postavami, do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete. Kniha číslo pět ze série bude brzy k dispozici! TRŮN PRO SESTRY je skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství. Midwest Book Review (Diane Donovan)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	13
KAPITOLA TŘETÍ	16
KAPITOLA ČTVRTÁ	19
KAPITOLA PÁTÁ	22
KAPITOLA ŠESTÁ	25
KAPITOLA SEDMÁ	28
Конец ознакомительного фрагмента.	30

ŽALOZPĚV PRO PRINCE

(TRŮN PRO SESTRY--KNIHA ČTVRTÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přidavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídny....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina & Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č.1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č.2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č.3)

ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Kniha č.4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č.5)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č.7)

VÍTEŽ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)
POSEDLÁ (Kniha č.12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze

zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)

[KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ](#)

KAPITOLA PRVNÍ

Kate uháněla k dokům, které jí ukázal Finnael. Utíkala rychleji, než by byl schopen kdokoli jiný. Modlila se, aby to stihla včas. Vize její bledé sestry ležící bez hnutí ji znepokojovala. Poháněla ji kupředu a nutila ji využívat veškerou rychlost, kterou jí propůjčovala její moc. Sophia nesměla zemřít.

Prostě nesměla.

Kate si všimla královských vojáků, jak se ve vesnici shromažďují kolem svého velitele. Za jiných okolností by možná zamířila přímo k nim a bojovala s nimi, prostě jen proto, aby se pomstila za všechno, co jí způsobila královna vdova. Teď na to ale neměla čas. Zamířila k lodím v přístavu a snažila se určit, na které z nich se Sophia nacházela, když ji spatřila ve svém vidění.

Pak si jí všimla, lodi se dvěma stěžni a mořským koníkem na přídi. Uháněla k ní, pak se odrazila, těsně přeskočila zábradlí a měkce dopadla na palubu. Všimla si námořníků, kteří na ni překvapeně zírali, někteří dokonce sahali po zbraních. Jestli její sestře ublížili právě oni, Kate je do jednoho zabije.

„Kde je má sestra?“ obořila se na ně. Její slova se jasně nesla vzduchem.

Možná si všimli, že jí je podobná, i když byla Kate menší, svalnatější, a navíc měla vlasy ostříhané na krátko. Všichni jen mlčky ukázali ke kajutě na zádi lodi.

Když se k ní hnala, všimla si rozložitého, plešatícího vousatého muže, jak se snaží postavit.

„Co se stalo?“ křikla na něj. „Mluv, myslím, že mé sestře něco hrozí.“

„Tvá sestra je Sophia?“ zeptal se muž. Zdálo se, že je stále ještě zmatený z toho, že byl před chvílí v bezvědomí. „Byl tu nějaký chlap... praštil mě. Tvá sestra je v kajutě.“

Kate neváhala. Doběhla ke kajutě a vykopla dveře. Vzduchem se rozletěly třísky. Uvnitř kajuty...

Spatřila lesní kočku sedící v jednom rohu. Byla velká a měla šedivou srst. Lehce vrčela. Spatřila Sebastiana, klečel na zemi a v ruce držel dýku, která byla od krve stejně, jako jeho ruce. Z očí se mu valily slzy a hlasitě vyl. To ale nic neznamenalo, člověk může výt z mnoha různých důvodů, ať už z lítosti nebo z pocitu viny.

Na zemi ležela Sophia. Byla naprosto bledá, stejně jako když ji Kate viděla ve své vizi. Na zemi se rozlévala její krev a v hrudi měla zranění, které mohla způsobit jen jediná zbraň v místnosti.

„Je mrtvá, Kate,“ pronesl Sebastian a zadíval se na ni. „Je mrtvá.“

„Ty jsi mrtvý,“ zařvala Kate. Kdysi mu řekla, že mu nikdy neodpustí, jak Sophii ublížil. Tohle ale bylo ještě mnohem horší než všechno, co zatím provedl. Pokusil se zavraždit její sestru. Kate zaplavila vlna vzteku. Vrhla se kupředu.

Udeřila Sebastiana tak prudce, až odletěl od její sestry. Překulil se, ale dýku nepustil.

„Kate, nechci ti ublížit.“

„Tak jako jsi ublížil mé sestře?“

Kate ho kopl do břicha, pak ho chytila za ruku a kroutila mu jí tak dlouho, dokud dýka nezarachotila na podlaze. Sebastianovi se podařilo vytrhnout Kate ruku dřív, než mu ji zlomila, ale ona s ním ještě neskončila.

„Kate, já to nebyl, já—“

„Lháři!“ Vyrázila proti němu, chytila ho za paži a vytlačila ho ven ze dveří napůl díky své rychlosti a napůl díky síle, kterou získala napitím se z fontány. Společně se vyřítili na palubu. Kate se pak podařilo ho zvednout do vzduchu a hodit ho přes zábradlí pryč z lodi. Sebastian dopadl na molo, kde zůstal ležet v bezvědomí.

Kate by nejraději skočila za ním. Nejraději by ho zabila. Na to ale nebyl čas. Musela se vrátit k Sophii.

„Jestli se probere,“ nařídila kapitánovi, „zabij ho.“

„Udělal bych to rovnou,“ pronesl muž, „ale musíme vyrazit na moře.“

Kate se podívala směrem, kterým ukázal a všimla si královských vojáků, kteří se rychle blížili k lodi. V obličejích se jim zračilo odhodlání.

„Dělej, co musíš,“ řekla Kate. „Já musím pomoci sestře.“

Rozběhla se zpátky do kajuty. Sophia stále ležela v kaluži krve na podlaze. Kate neviděla, že by se jí pohybovala hrud'. Cítila jen drobný záchvěv jejích myšlenek, který jí prozradil, že Sophia ještě není mrtvá. Kate poklekla vedle ní a snažila se soustředit. Snažila se vzpomenout si, co ji naučil Finnael. Podařilo se mu zachránit vadnoucí rostlinu, jenže Sophia není rostlina. Sophia je Katina sestra.

Kate se v duchu obrátila k místu uvnitř, kde cítila energii věcí kolem. Místu, skrz které viděla zlatou záři, která ale kolem Sophie už téměř vyprchala. Cítila tu energii a vzpomněla si, jaké to bylo vysát energii z rostliny. To teď ale nepotřebovala.

Pokusila se najít jiné zdroje energie, pátrala po síle, kterou k tomu potřebovala. Ponořila se do hlubin vlastní duše a snažila se najít potřebnou energii. Pak ji ucítila. Cítila ji za hranicemi místnosti, za hranicemi, které definovaly její vlastní tělo.

Ucítila náhlé spojení s něčím ohromným, s něčím tak obrovským, až měla pocit, že se jí to nepodaří. Spojit se s něčím takovým bylo příliš, ale znamenalo by to, že zachrání Sophii. Kate musela najít způsob, jak to udělat. V duchu se chopila moci, kterou cítila...

...a uvědomila si, že cítí celé království. Všechny živé bytosti, každý náznak moci. Kate cítila rostliny i zvířata, lidi i věci, které reprezentovaly starší a podivnější energii. Kate to všechno cítila a věděla, co to znamená. Byl to život, byla to magie.

Brala moc tak opatrně, jak jen mohla. Brala si její zlomky ze stovky různých míst. Kate cítila, jak na Stezkách uschnul kousek louky, na stránkách Monthys opadalo ze stromů několik listů. Z každého místa si brala jen drobnou část, protože nechtěla způsobit nevratné škody.

I tak ale měla pocit, jako by musela bojovat s proudem řeky. Kate vykřikla úsilím, které ji stálo udržet to vše pohromadě. Musela ale vydržet, kvůli sestře.

Nabranou energii vlila do Sophie. Snažila se to dělat postupně, nutila energii, aby dělala to, co ona chce. V případě rostliny šlo jen o přesun energie, ale stačilo by to i tady? Kate doufala, že ano, protože si nebyla jistá, jestli zvládne léčit rány nebo vracet mrtvé k životu. Vložila do Sophie energii, kterou si půjčila ze světa, pokusila se ji protknout zlatou září své vlastní energie a udělat z ní tak něco víc.

Pomalou, tak neskutečně pomalu, až to bylo téměř nepovšimnutelné, se začala rána v Sophiině hrudi zavírat. Kate pokračovala, dokud se rána úplně nezacelila. Pořád ale zbývalo ještě hodně práce. Kdyby ze Sophie byla dokonale vypadající mrtvola, k ničemu by to nebylo. Přesouvala do Sophie stále více energie a doufala, že to pomůže.

Konečně bylo vidět, že se Sophiina hrud' začíná zvedat a klesat. Sophia dýchala a Kate měla poprvé pocit, že se jí skutečně podaří ji zachránit. Zaplavila ji úleva. Sophia se ale neprobírala. Její oči zůstávaly zavřené nezávisle na tom, kolik energie Kate použila. Kate navíc netušila, jak dlouho to ještě vydrží. Po chvíli musela přestat a zhroutila se na podlahu. Měla pocit, jako by právě uběhla tučt mil.

V tu chvíli uslyšela výkřiky zpoza kajuty. Přinutila se vstát, i když ji to stálo spoustu sil. I když energie, kterou využila k Sophiině záchraně nepocházela přímo z ní, její přesun nebyl nic lehkého. Kate se podařilo vstát a tasit zbraň. Došla ke dveřím.

Spatřila vojáky v královských uniformách, jak se snaží dostat na loď. Námořníci se naopak snažili jim ve vstupu zabránit. Viděla, jak kapitán vyrazil kupředu a dlouhým nožem zasáhl jednoho z vojáků. Další námořník srazil bidlem muže přelézajícího zábradlí. Viděla ale také námořníka, který padl probodnutý vojenským mečem a jiného, který se zhroutil, když vzduchem třeskl zvuk výstřelu.

Kate klopýtala po palubě a snažila se pomoci námořníkům. Pokusila se bodnout jednoho z vojáků do podpaží, ale jen tak tak se jí podařilo odrazit úder pažbou muškety. Upadla a muž, který se nad ní tyčil, otočil zbraň a chtěl ji bodnout bajonetem.

V tu chvíli Kate zaslechla zařvání a kolem se prohnala lesní kočka. Narazila do muže a rozervala mu hrdlo. Zvíře zavrčelo a vrhlo se na dalšího vojáka. Ti jako by se zarazili a začali couvat.

Kate se zvedla a sledovala, co se děje. Na nic jiného jí nezbývalo sil. Když si všimla vojáka, který na kočku namířil pistolí, tasila dýku a vrhla ji po něm. Zasáhla ho do krku, muž přepadl přes zábradlí a zmizel Kate z dohledu.

Kate viděla, jak kočka seskočila z lodi na molo a o chvíli později uslyšela něčí výkřik. Kočka znovu zaútočila.

„Musíme na moře!“ vykřikla Kate. „Jestli tu zůstaneme, je po nás!“

Námořníci okamžitě pochopili. Kate se znovu pokusila zapojit do boje. Měla pocit, jako by bojovali na nějakém balkóně. Snažili se odrazit útočníky, kteří se sáпали nahoru. Lesní kočka vrčela a kousala, vrhala se na ty, kteří se pokoušeli dostat na palubu. Svými jako břitva ostrými zuby i drápy zabíjela královské vojáky. Kate netušila, kde její sestra přišla k takové společnosti, ale kočka jí byla očividně naprosto věrná. A také byla smrtící.

Kdyby byla Kate ve formě, nejspíš by si s vojáky poradila sama. Probíhala by mezi nimi a zabíjela by je. V tuhle chvíli ale jen stěží nacházela sílu, aby pomohla námořníkům a srážela útočící vojáky ze zábradlí. Námořníci se ale protlačili kolem Kate a zdálo se, že se snaží ji chránit, místo toho, aby dostali loď co nejrychleji na moře.

Přesto se ale loď dala do pohybu. Námořníci ji pomocí bidel a vesel odrazili od mola. Kate cítila, jak se jí pohnula paluba pod nohama. Jeden voják se pokusil na loď skočit, ale kvůli nedostatečnému rozběhu jen neškodně dopadl do vody.

Kate viděla lesní kočku, jak vrčí a bojuje, vojáci se na ni tlačili ze všech stran. Kate předpokládala, že by Sophia nechtěla, aby její společníci jen tak opustili. Navíc je lesní kočka zachránila. Nemohla ji tam jen tak nechat.

„Musíš za námi,“ vykřikla a vzápětí si uvědomila, jak hloupé bylo předpokládat, že by jí zvíře rozumělo. Pokusila se tedy zmobilizovat poslední zbytky sil a vyslala ke kočce myšlenku na návrat na palubu.

Zvíře obrátilo hlavu, zavěťřilo a pak se prudce odrazilo směrem k lodi. Kate viděla, jak se kočičí svaly napjaly a o chvíli později už kočka zabořila drápy do zábradlí. Pak se přitáhla, přelezla na palubu a okamžitě zamířila ke Kate. Otírala se jí o nohy a předla.

Kate se zády opřela o stěžeň a sklouzla po něm na palubu. Neměla sílu zůstat stát. Každopádně už na tom nezáleželo. Byli už dost daleko od přístavu, ze kterého se ozvalo jen několik neškodných výstřelů.

Zvládli to. Byli v bezpečí a Sophia byla naživu.

Alespoň prozatím.

KAPITOLA DRUHÁ

Sebastiana probrala bolest. Naprostá, totální bolest. Měl pocit, jako by ho obklopovala, pulzovala celým jeho tělem, jako by ho úplně pohltila. Cítil pulzující agonií v hlavě, do které se udeřil při pádu. Současně cítil opakující se bolest v žebrech. Někdo do něj šťouchal nohou a snažil se ho tak probrat.

Sebastian vzhlédl a spatřil Ruperta. Z tohoto pohledu nevypadal jako zlatovlasý ideál prince. Jeho výraz ani zdaleka nepřipomínal zobrazení na sochách. Tvářil se, že kdyby na zemi ležel kdokoli jiný než jeho bratr, podřízl by mu krk. Sebastian zamručel bolestí. Měl pocit, že si při pádu možná zlomil žebra.

„Vstávej ty idiote!“ štěkl Rupert. Sebastian v jeho hlase slyšel hněv i znechucení.

„Jsem vzhůru,“ pronesl Sebastian. Dokonce i on slyšel, že je s jeho hlasem něco v nepořádku. Ucítil další vlnu bolesti. Měl pocit, jako by mu vědomí zakrýval závoj zmatenosti. Jako kdyby dostal do hlavy palicí. Ne palicí, jako by mu na hlavu padl celý svět. „Co se stalo?“

„Nechal ses shodit z lodi jednou holkou, to se stalo,“ pronesl Rupert.

Sebastian ucítil jeho drsné sevření kolem paže. Rupert ho vytáhl na nohy. Když ho pustil, Sebastian zavrával a málem zase upadl. Včas se ale vzpamatoval. Žádný z vojáků kolem se nepohnul, aby mu pomohl. Byli to Rupertovi muži a nejspíš neměli zrovna radost z toho, že jim Sebastian utekl.

„A teď bys měl ty říct mně, co se stalo,“ pronesl Rupert. „Prošel jsem celou vesnicí a pak jsem zjistil, že tohle byla loď, kterou si tvoje milovaná najala.“ Pronesl to slovo, jako by šlo o nějakou nadávku. „Vzhledem k tomu, že tě shodila holka, která vypadala skoro stejně jako ona—“

„Její sestra, Kate,“ řekl Sebastian. Vzpomněl si na to, jak rychle ho dostala z kajuty. Na hněv, který z ní cítil, když ho shodila z paluby. Chtěla ho zabít. Myslela si, že to on...

Pak se rozpomněl a ta vzpomínka stačila k tomu, aby se zarazil. Stál a zíral do prázdna i přes to, že mu Rupert dal pár facek, aby ho probral. Bolest, kterou při tom Sebastian ucítil nebyla nic v porovnání s bolestí ze vzpomínky na Sophii. Dokonce ani zranění z pádu nebylo nic v porovnání s propastí bolesti, která se pod Sebastianem otevírala a hrozila, že ho zničí.

„Ptal jsem se, co se stalo s holkou, která tě podvedla a přiměla tě se s ní zasnoubit,“ obořil se na něj Rupert. „Byla tam? Utekla s nimi?“

„Je mrtvá!“ štěkl Sebastian bez přemýšlení. „Tohle jsi chtěl slyšet, Ruperte? Sophia je mrtvá!“

Sebastian měl pocit, jako by znovu zíral na její bledé tělo bez života na podlaze kajuty. Kolem se rozlévala krev a v ráně na hrudi vězela dýka tak štíhlá a ostrá, že by se dala použít jako jehla. Vzpomněl si, jak nehnutě Sophia ležela, bez jakéhokoli náznaku dechu. Když jí přiložil ucho k ústům, necítil ani neslyšel vůbec nic.

Dokonce z ní tu dýku vytáhl, jen kvůli hloupé, podvědomé naději, že tím něco zlepší, i když věděl, že podobná zranění nejde jen tak vyléčit. Způsobil tím jen to, že se krvavá louže kolem ještě rozšířila, potřísnil si ruce krví a přesvědčil tak Kate, že to on zavraždil její sestru. Byl zázrak, že ho jen shodila z lodi místo toho, aby ho rozsekala na kusy.

„No, tím, že jsi ji zabil, jsi udělal alespoň jednu správnou věc,“ pronesl Rupert. „Možná to matku přesvědčí, aby ti odpustila, že jsi takhle utekl. Musíš si uvědomit, že jsi můj bratr, Sebastiane. Ten, kdo plní své povinnosti. Nesmíš matku takhle rozčilovat.“

Sebastian v tu chvíli pocítil silné znechucení. Znechutilo ho, že si jeho bratr myslel, že by ublížil Sophii. Znechucení z toho, jak vnímal svět. Dokonce ho znechutila i myšlenka, že je příbuzný někoho, kdo vnímal svět jako obrovské hřiště, které je mu k dispozici. Místo, kde jsou mu všichni podřízení a on si s nimi může dělat, co chce.

„Já Sophii nezabil,“ řekl Sebastian. „Jak si můžeš myslet, že bych mohl udělat něco takového?“

Rupert se na něj překvapeně zadíval. Pak se zatvářil zklamaně.

„Vidíš a já si už myslel, že máš konečně páteř,“ pronesl. „Že ses konečně rozhodl být princem, který plní své povinnosti. Že už to jen nepředstíráš a konečně ses té děvky zbavil. Měl jsem vědět, že jsi naprosto k ničemu.“

V tu chvíli se Sebastian na svého bratra vrhnul. Narazil do něj a společně padli na dřevěné molo. Sebastian skončil nad svým bratrem a okamžitě se rozmáchl, aby ho udeřil.

„Takhle o Sophii nikdy nemluv! Copak ti nestačí, že je mrtvá?“

Rupert se snažil bojovat, svíjel se a kroutil. Podařilo se mu dostat nad Sebastiana a také ho udeřil. Dál se převalovali a Sebastian ucítil hranu mola těsně před tím, než se i s Rupertem zřítily do vody.

Ta se nad nimi zavřela, oba muži ale stále svírali hrdlo toho druhého. Sebastianovi bylo jedno, že je pod vodou. Stejně už neměl pro co žít, ne, když přišel o Sophii. Možná, že kdyby zemřel, měl by naději, že se s ní shledá v nějakém světě, do kterého přecházeli mrtví. Cítil Ruperta, jak do něj kope, ale nevěnoval tomu pozornost.

Ucítil ruce, které se ho chopily a vytáhly ho nad hladinu. Měl tušit, že Rupertovi muži zachrání svého prince. Vytáhli Sebastiana s Rupertem z vody a odtrhli je od sebe.

„Pusťte mě,“ rozkázal jim Rupert. „Jeho ne, toho držte.“

Sebastian cítil, jak jejich sevření zesílilo. Drželi ho na místě. Jeho bratr se rozpřáhl a udeřil ho do břicha. Kdyby Sebastiana nedrželi vojáci, zlomil by se v pase. Všiml si, že jeho bratr tasil nůž – zahnutý a ostrý jako břitva. Takový, který používali lovci ke stahování zvířat z kůže.

Ucítil jeho ostří na tváři, když mu Rupert přitiskl čepel k obličejí.

„Myslíš si, že mě můžeš jen tak napadnout? Cestoval jsem přes půl království jen kvůli tobě. Je mi zima, jsem celý mokrý a zničil jsi mi šaty. Možná bych měl zničit tvůj obličej.“

Sebastian cítil, jak se pod tlakem ostří objevila kapka krve. Překvapilo ho, když vystoupil jeden z vojáků.

„Výsosti,“ pronesl podřízeným hlasem. „Předpokládám, že královna vdova by si nepřála, aby se něco stalo kterémukoli z jejích synů.“

Sebastian cítil, jak Rupert nebezpečně ztuhnul. Na okamžik předpokládal, že mu stejně ublíží. Po chvíli ale Rupert stáhl ruku s nožem a svůj vztek skryl za obvyklou masku netečnosti.

„Ano, máš pravdu, vojáku. Nechtěl bych matku rozčítit tím, že jsem... se nechal unést.“

Byl to tak neurčitý pojem a přitom popisoval, že málem rozřezal Sebastianův obličej. Vzhledem k tomu, jak rychle změnil Rupert své vystupování, začal Sebastian věřit všem zkazkám, které o něm zaslechl. Vždy se je snažil ignorovat, ale tady, i při mučení zahradníka u opuštěného domu, šlo o takového Ruperta, jakým skutečně byl.

„Chci, aby si matka všechen svůj vztek schovala jen pro tebe, bratříčku,“ pronesl Rupert. Tentokrát Sebastiana neuhodil, jen mu položil ruku na rameno v rádoby bratrském gestu. „To, jak jsi utekl, že jsi bojoval s jejími vojáky. Že jsi jednoho z nich zabil.“

Rupert se prudce otočil a sekl toho, který se odvážil vznést námitku, přes hrdlo. Muž se rukama chytil za ránu. Padl na kolena a snažil se zastavit krvácení. Muži kolem se tvářili téměř stejně šokovaně jako on sám.

„Něco si vyjasníme,“ pronesl Rupert nebezpečným tónem. „Já jsem korunní princ a Šlechtická rada i se svými pravidly a snahou omezit královskou moc je někde daleko. Nikdo tu nebude zpochybňovat má rozhodnutí! Je to jasné?“

Kdyby šlo o kohokoli jiného, ostatní vojáci by ho okamžitě zabili. Teď ale jen souhlasně zamručeli. Jako by všichni tušili, že kdyby zabili korunního prince, rozpoutali by tím novou vlnu občanských válek.

„Neboj se,“ pronesl Rupert a otíral přitom nůž. „S tím, že ti rozřežu obličej, jsem jen vtipkoval. Dokonce ani neřeknu, že jsi toho vojáka zabil ty. Padl při bojích o loď. A teď mi poděkuj.“

„Díky,“ pronesl Sebastian netečným hlasem. Předpokládal, že to je nejsnadnější způsob, jak zabránit dalšímu násilí.

„Navíc si myslím, že matka uvěří spíš tomu, že jsi naprosto neschopný, než kdybych jí řekl, že jsi vrah,“ pokračoval Rupert. „Syn, který utekl, nebyl ve správný čas na správném místě, přišel o svoji lásku a porazila ho nějaká holka.“

Sebastian by se na něj možná zase vrhnul, ale vojáci ho stále drželi na místě, jako by to čekali. Možná, že to svým způsobem dělali i kvůli jeho ochraně.

„Ano,“ pronesl Rupert, „jsi mnohem lepší tragickou než násilnickou postavou. Právě teď vypadáš jako ztělesnění zármutku.“

Sebastian věděl, že to jeho bratr nikdy skutečně nepochopí. Nikdy nepochopí bolest, která stravovala jeho srdce. Bolest, která byla mnohem silnější než ta, kterou mu způsobovala jeho zranění. Nikdy nepochopí smutek pramenící ze ztráty někoho, koho miloval, protože Sebastian si byl jistý, že Rupert nikdy nemiloval nikoho jiného než sám sebe.

Sebastian miloval Sophii a jen díky tomu, že ji ztratil, pochopil, jak silná láska to byla. Ve chvíli, kdy ji viděl bez hnutí ležet na podlaze, si uvědomil, o co všechno přišel. Měl pocit, že je teď jako roztržená věc ze starých pověstí – prázdná tělesná schránka, ve které je jen smutek.

Jediný důvod, proč nebrečel, byl ten, že si připadal příliš prázdný i na tohle. Vlastně i kvůli tomu, že nechtěl poskytnout zadostiučinění svému bratrovi, který by si jeho bolest nepochybně vychutnal. Sebastian by byl vlastně rád, kdyby ho Rupert zabil, protože by tím alespoň ukončil bolest, kterou cítil.

„Nastal čas, aby ses vrátil domů,“ pronesl Rupert. „Budeš tam, až ohlásím matce, co všechno se stalo. Poslala mě, abych tě přivedl zpět, a to taky udělám. Pokud to bude nutné, přivážu tě ke koni.“

„Nebude to nutné,“ odpověděl Sebastian. „Půjdu.“

Pronesl to tichým hlasem, ale i tak to na Rupertově tváři vyvolalo vítězoslavný úsměv. Rupert si myslel, že vyhrál. Pravdou ale bylo, že Sebastianovi už na ničem nezáleželo. Bylo mu všechno jedno. Počkal, až mu vojáci přivedou koně, naskočil do sedla a ztuhlýma nohama ho pobídl do chůze.

Vrátí se domů, do Ashtonu, a bude z něj takový princ, jakého z něj chtěla mít jeho rodina. Stejně už to bylo všechno jedno.

Sophia byla mrtvá, a tak už na ničem nezáleželo.

KAPITOLA TŘETÍ

Cora byla víc než vděčná, když kopcovitá krajina znovu začala přecházet v rovinaté pláně. Měla pocit, jako by s Emeline pochodovaly už celou věčnost, ačkoli na její přítelkyni únava znát nebyla.

„Jak to, že pořád vypadáš, jako bys ani nebyla unavená?“ zeptala se Cora, zatímco Emeline znovu kráčela v čele jejich dvoučlenné družiny. „Může za to magie?“

Emeline se ohlédla. „Nemůže za to magie, jen... většinu života jsem strávila na ashtonských ulicích. Když tam člověk ukázal slabost, ostatní ho považovali za kořist.“

Cora se pokusila si to představit. Žít někde, kde hrozí nebezpečí každému, kdo vypadá slabý. Uvědomila si, že si to vlastně nemusí ani představovat.

„V paláci byl Rupert a jeho poskoci,“ řekla, „a dvořanky, které si myslely, že můžou člověku ubližovat jen proto, že je něco rozčílilo.“

Viděla, jak Emeline naklonila hlavu ke straně. „Čekala bych, že v paláci to bude lepší,“ pronesla. „Alespoň, že jsi nemusela utíkat před gangy a otrokáři. Nemusela ses v noci choulit ve sklepích s uhlím, aby tě nikdo nenašel.“

„Protože mě koupili už předtím,“ podotkla Cora. „Dokonce jsem ani neměla postel. Všichni předpokládali, že si najdu nějaký kout, ve kterém se vyspím. Buď tak, nebo že si mě do postele vezme některý ze šlechticů.“

Coru překvapilo, když ji Emeline objala. Jestli Cora při jejich cestách něco zjistila, bylo to, že Emeline obvykle nedávala najevo své city.

„Pár šlechticů jsem viděla ve městě,“ pronesla Emeline. „Myslela jsem, že budou lepší a vznešenější než gangy, které jsem potkávala. Pak jsem se ale dostala blíž a viděla, jak jeden z nich mlátí muže do bezvědomí jen proto, že mohl. Jsou všichni stejní.“

Bylo zvláštní mít společné to, jak nebezpečné byly jejich životy. Cora ale měla pocit, že je teď Emeline blíž než kdy dřív. Nešlo jen o to, že prošly tím samým. Urazily společně dlouhou cestu a nejspíš je čekala ještě spousta mil.

„Kamenov určitě najdeme,“ řekla Cora a snažila se přesvědčit Emeline stejně, jako samu sebe.

„Najdeme,“ souhlasila Emeline. „Sophia ho viděla.“

Bylo zvláštní vkládat do Sophiiniých vizí tolik důvěry, ale pravdou bylo, že jí Cora naprosto věřila. Na to, co Sophia viděla, by klidně vsadila svůj život a s nikým by necestovala raději než s Emeline.

Pokračovaly v cestě a čím víc na západ se dostávaly, tím více řek potkávaly. Byly jako drobné žilky napojující se na větší žíly. Brzy se zdálo, že je kolem stejné množství pevniny jako vodních ploch. Dokonce i pole byla napůl zaplavená. Lidé hospodařili na pozemcích, které hrozily, že se změní v bažinu. Déšť téměř neustával, a i když se Cora s Emeline občas choulily někde pod stromem, než se přežene nejhorší nečas, většinou prostě pokračovaly dál.

„Podívej,“ pronesla Emeline a ukázala k břehu jedné říčky. Cora nejprve viděla jen rákosí, které tu a tam rozechvíval pohyb drobných zvířat. Pak si všimla převráceného koraklu, malého kulatého člunu, který vypadal jako schránka nějakého obrněného zvířete.

„Ale ne,“ vydechla Cora, když si uvědomila, co má Emeline v plánu.

Emeline jí položila ruku na rameno. „Neboj, s čluny to umím. Pojd', bude se ti to líbit.“

Zamířila ke koraklu a Cora nemohla dělat nic jiného než ji následovat. Doufala jen, že tam nebudou vesla. Na místě ale bylo pádlo a Emeline vypadala, že nic víc nepotřebuje.

Během chvilky byla ve člunu a Cora musela skočit za ní, jinak by musela po svých podél řeky.

Cesta po řece byla rychlejší než chůze, to musela Cora uznat. Jejich člun poskakoval po řece jako oblázek vržený nějakou obří rukou. Bylo to téměř tak uklidňující jako jízda na voze. Vlastně víc, protože s vozem strávily polovinu času tím, že se ho snažily vyprostit, když zapadl do díry po

kameni nebo uvízl v bahně. Zdálo se, že Emeline kormidlování skutečně baví. Užívala si změny, kdy řeka přecházela z prudkého proudu do klidného širokého koryta a pak zase zpět.

Cora si všimla okamžiku, kdy se změnil říční proud, stejně jako Emelinin výraz.

„Něco... něco tam je,“ pronesla Emeline. „Něco mocného.“

Copak to tu máme? ozval se hlas v Cořině mysli. Dvě čerstvé, mladé věcičky. Pojd'te blíž, zlatíčka, pojd'te blíž.

Před nimi uviděla Cora... vlastně si ani nebyla jistá, co přesně vidí. Nejdřív to vypadalo jako žena stvořená z vody, o moment později to ale vypadalo jako kůň. Potřeba zamířit k němu byla ohromující. Cora měla pocit, jako by v blízkosti toho stvoření byla v bezpečí před celým světem.

Ne, bylo to ještě něco víc, měla pocit, jako by ji tam čekal domov. Domov, který vždy chtěla, teplý krb, rodina, bezpečí...

Přesně tak. Pojd' ke mně. Můžu ti dát všechno, co jsi kdy chtěla. Už nikdy nebudeš sama.

Cora by nejraději sama popohnala člun kupředu. Chtěla z něj vyskočit, aby se dostala co nejbliž tomu stvoření, které toho tolik slibovalo. Napůl už vstala.

„Počkej!“ vykřikla Emeline. „Je to trik, Coro!“

Cora ucítila, jak se něco ovíjí kolem její mysli. Jako stěna, která se postavila mezi ni a sliby bezpečí. Viděla, jak se Emeline soustředí a věděla, že za to může ona. Že využívá své nadání, aby ji chránila před mocí, která se ji pokoušela ovlivnit.

Ne, pojd' ke mně, pobízelo ji to stvoření, ale teď už znělo jen jako vzdálená ozvěna.

Cora se na něj podívala, teď viděla, jak skutečně vypadá. Také viděla vířící vodu kolem něj. Všimla si proudů, které by utopily každého, kdo by byl tak hloupý, aby se jimi pokoušel proplavat. Vzpomněla si na staré příběhy o říčních duších, kelpích, o nebezpečné magii, kterou ovlivňovaly svět kolem.

Všimla si, jak se voda pod koraklem pohnula a uvědomila si, co se děje. Proud je táhl kupředu.

„Emeline!“ vykřikla. „Táhne nás k sobě!“

Emeline stála zapřená o okraj člunu a třásla se námahou, očividně se snažila zabránit tomu, aby je stvoření obě ovlivnilo. Takže to bylo na Coře. Chopila se pádla a vši silou začala pádlovat proti proudu.

Zdálo se, že to není k ničemu. Proud byl příliš silný, kelpie se je vši silou snažila dostat k sobě. Cora si uvědomila, o co jde a došlo jí, že nemůže pádlovat proti proudu. Neměla na to dost sil. Mohla se jen snažit, dostat je mimo hlavní tok. Silou vůle bojovala s vodou a snažila se dostat člun ke břehu.

Neskutečně pomalu začal korakl měnit směr. Díky Cořině pádlování se začal blížit ke břehu.

„Rychle,“ vydechla Emeline. „Nevím, jak dlouho to ještě zvládnou.“

Cora pokračovala a korakl se sice pohyboval jen kousek po kousku, ale přeci jen to byl pohyb. Byl stále blíž a blíž ke břehu, až konečně Cora dosáhla na rákosí. Chopila se ho a přitáhla jejich malé plavidlo ke břehu. Pak vyskočila a chytila Emeline za paži.

Vytáhla ji na břeh a pak jen sledovala, jak se koraklu zmocnil proud. Cora viděla kelpii, jak se postavila na zadní a ve vzteku člun rozbila na malé kousky.

Jakmile stanula na pevné zemi, ucítila Cora úlevu. Tlak na její mysl ustal. Emeline vydechla a roztřáslý se jí nohy. Zdálo se, že mimo řeku na ně kelpie nemá vliv. Znovu se vzepjala a pak se vrhla pod hladinu. Zmizela jim z dohledu.

„Myslím, že jsme v bezpečí,“ pronesla Cora.

Viděla, jak Emeline přikývla. „Myslím... možná, že se budeme chvíli držet mimo řeku.“

Zněla vyčerpaně, takže jí Cora podepřela a pomáhala jí jít dál. Chvíli jim trvalo, než našly stezku, ale když na ni narazily, připadalo jim příhodné ji využít.

Pokračovaly po cestě. Potkávaly víc lidí než na severu. Cora si všimla rybářů přicházejících od řeky, farmářů s vozy plnými zboží. Viděla lidi mířící všemi směry s náklady látek nebo stády dobytka. Jeden muž dokonce popoháněl hejno kachen.

„Někde tu musí být trh,“ pronesla Emeline.

„Měly bychom tam zajít,“ navrhla Cora. „Možná tam bude někdo vědět o Kamenovu.“

„A možná nás budou považovat za čarodějnice ve chvíli, kdy se na něj zeptáme,“ podotkla Emeline.

I tak ale zamířily stejným směrem jako ostatní, a nakonec uviděly tržiště. Bylo na malém ostrůvku mezi řekami, vedlo na něj tucet přístupových cest. Na ostrůvku byly stánky a místa k prodeji zboží i dobytka. Cora byla ráda, že tam dnes neprodávali žádného sirotka.

S Emeline zamířily k ostrovu, využily přitom jeden z brodů. Snažily se nepřitahovat pozornost a co nejvíc splynout s davem. Zvlášť, když si Cora všimla maskované postavy – kněžky, která žehnala lidem v okolí.

Coru přitahovalo místo, na kterém herci právě hráli představení Tanec svatého Cuthberta. Nešlo o tak vážnou verzi, kterou občas viděla v paláci. Tady šlo mnohem víc o košilatý humor a souboje. Herci očividně věděli, jaké mají publikum. Když skončili, všichni se uklonili a lidé začali vykřikovat názvy her, které by podle nich měli herci zahrát.

„A o Kamenovu jsme pořád nic nezjistily,“ zašeptala Emeline. „A nezjistíme, pokud k sobě nechceme přitáhnout tu kněžku.“

Coru to taky trápilo, ale pak ji něco napadlo.

„Když na něj bude někdo myslet, poznáš to, že ano?“ zeptala se.

„Možná,“ odpověděla Emeline.

„Tak zajistíme, ať na něj myslí,“ usmála se Cora. Obrátila se k hercům. „Co třeba Kameníkovy dcery?“ vykřikla a doufala, že na ni díky davu nebylo vidět.

K jejímu překvapení to zabralo. Možná i proto, že to bylo troufalé, dokonce nebezpečné – šlo o hru, o kameníkových dcerách, které byly čarodějnice a našly útočiště někde daleko od všech nepřátel. Byla to hra, kvůli které by na některých místech herci skončili v žaláři.

Tady ji ale odehráli se vši parádou. Maskovaní herci předváděli kněží, kteří pátrali po mladých dívkách představovaných namaskovanými mladíky.

„Tak co, myslí někdo z nich na Kamenov?“ zeptala se.

„Ano, ale to neznamená... počkej,“ vydechla Emeline a ohlédla se. „Vidíš toho muže prodávajícího vlnu? Myslí na dobu, kdy tam obchodoval. Tamhle ta žena... její sestra tam šla.“

„Takže už víš, kudy kam?“ zeptala se Cora.

Emeline přikývla. „Myslím, že ho najdeme.“

Měly alespoň malou naději. Kamenov na ně čekal a s ním i vyhlídka na bezpečné útočiště.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Shora vypadala invaze jako pohybující se křídlo, které se ovíjelo kolem země, které se dotklo. Pán vran si to užíval. Zřejmě jen on měl možnost si vychutnat pohled, který se mu při plavbě k pobřeží naskýtal díky jeho vranám.

„Možná, že jsou tu i jiní pozorovatelé,“ zamumlal. „Možná, že stvoření na tomto ostrově tuší, co se k nim blíží.“

„Co jsi říkal, pane?“ zeptal se mladý důstojník. Byl celý napjatý a měl světlé vlasy. Uniformu upravenou, naleštěné knoflíky se leskly.

„Nic, co by tě mělo trápit. Připravit k vyloštění.“

Mladík odběhl. V jeho pohybech se zračila touha po akci. Možná si myslel, že je nezranitelný, protože bojuje za Novou armádu.

„Nakonec z nich stejně bude potrava pro vrány,“ zamumlal Pán vran.

Dnes to ale nebude. Místa k vyloštění vybral pečlivě. Za Ostrovodou byla místa, kde lidé stříleli vrány, sotva si jich všimli. Tady s tím ale ještě nezačali. Jeho ptáci tak létali kolem a ukazovali mu místa, kde si obránci připravili děla a barikády a kde byli připravení na invazi. Místa, kde byli ukryté posádky vojáků a opevněné vesnice. Připravili obrannou síť, která by útočníky dokonale zastavila. Pán vran v ní ale viděl díry.

„Začněte,“ přikázal a v tu chvíli se ozvaly trumpety. Zvuk se nesl nad vlnami. Z lodí se na hladinu snášely vyloďovací čluny. V nich se na pobřeží dostala první vlna mužů. Většina přesunu probíhala potichu, protože dobrý hráč svému soupeři neodkrýval karty. Muži se rozptýlili a připravovali děla i zásoby. Pohybovali se rychle.

Pak to propuklo přesně tak, jak plánoval. Jeho muži se vyhýbali pastem a sami přepadávali obránce. Vrhali se na ně ze zálohy. Děla vysekávala díry ve skupinách obránců, kteří se snažili zabránit v jejich postupu. Takhle z dálky nebylo možné slyšet nárek umírajících. Nebylo dokonce ani slyšet střelbu z mušket, ale jeho vrány mu zprostředkovávaly dokonalý přehled o situaci.

Viděl, jak propukají boje na tuctu různých míst. Násilí se rozvíjelo jako květy na louce, stejně jako vždy, když začal boj. Viděl své muže, jak postupují po pláži a útočí na skupinu farmářů. Viděl vzpínající se koně, zatímco se s nimi pokoušeli bojovat rolníci ozbrojení zemědělským náradím. Viděl jak naprostá jatka, tak i muže prokazující ohromnou odvahu. Těžko se ale dalo odlišit jedno od druhého.

Vraníma očima spatřil skupinu jezdců shromažďující se dál ve vnitrozemí. Jejich hrudní pláty zářily ve slunci. Bylo jich dost na to, aby mohli prorazit skrz jeho pečlivě naplánované vyloďovací formace. Sice pochyboval, že by tušili, kde zaútočit, aby to mělo největší účinek, nehodlal ale nic riskovat.

Soustředil se a pomocí svých vran se snažil najít vhodného důstojníka. Pobavilo ho, když si všiml mladíka, který byl před bojem tak dychtivý. Musel se koncentrovat. Aby jedno z jeho zvířat promluvílo, bylo mnohem složitější než jen koukat jeho očima.

„Na sever jsou jezdci,“ řekl a slyšel přitom krákavý hlas, který opakoval jeho slova. „Zamíříš k průsmyku na západě a když se přiblíží, zničíš je.“

Nečekal na odpověď, místo toho poslal ptáka zpátky do výšky a sledoval, jak muži poslechli jeho rozkaz. Takové bylo jeho nadání – možnost vidět víc a dosáhnout dál, než mohl kdokoli jiný. Většina velitelů netušila, co se děje na bojišti a musela se spoléhat na zprávy od posílů, kteří nebyli dost rychlí. On mohl koordinovat celou armádu stejně snadno, jako když si dítě hrálo na stole s vojáčky.

Očima kroužícího ptáka viděl blížící se jezdeckvo, vypadalo stejně elegantně, jako armády z legend. Slyšel dunění mušket, které vysekávalo mezery v jeho řadách a pak sledoval čekající vojáky, jak vyrážejí do útoku. Pohádkový útok jezdeckva se proměnil v naprostý masakr plný krve a bolesti,

nářku a umírání. Pán vran viděl, jak muži jeden po druhém umírají. Dokonce i mladý důstojník padl po zásahu čepelí do krku.

„Potrava pro vrány,“ pronesl. Nezáleželo mu na nich – hlavní bylo, že tuhle malou bitvu vyhrál.

Viděl, že za dunami poblíž malé vesnice se odehrává těžší bitva. Jeden z jeho velitelů neposlechl dostatečně rychle jeho rozkazy, což znamenalo, že obránci měli čas se připravit a zakopali se tak, že by dokázali vesnici ubránit i před mnohem větším množstvím útočníků. Pán vran se protáhl a pak zamířil ke člunu.

„Na pobřeží,“ rozkázal.

Muži, kteří seděli ve člunu ho okamžitě poslechli. Byli s ním už dlouho a za tu dobu je dobře vycvičil. Pán vran zatím sledoval průběh bitvy. Když se přiblížil slyšel už výkřiky zraněných a umírajících. Viděl, jak jeho síly postupně drží jednotlivé skupiny obránců. Bylo zřejmé, že královna sice nařídila obranu království, ale neposkytla k tomu dostatek prostředků.

Člun přirazil ke břehu a Pán vran vyrazil po pláži jakoby na procházku. Muži kolem něj se krčili, mušketami mířili po keřích kolem a pátrali po hrozbách. On sám ale kráčel vzpřímeně. Věděl, kde jsou jeho nepřátelé.

Všichni jeho nepřátelé. Už cítil energii této země a cítil také to, jak se pohnula, jako by na jeho příchod reagovalo něco mnohem mocnějšího. Jen ať ho to také cítí. Ať se to bojí toho, co se chystá.

Ze skrýše za převráceným člunem se vynořila skupina nepřátelských vojáků. Nebyl čas myslet, jen konat. Pán vran tasil jediným plynulým pohybem jak dlouhý meč, tak pistoli. Rovnou vystřelil do tváře jednoho z obránců a druhého probodnul. Uskočil před útokem, smrtící rychlostí provedl protiútok a pokračoval v pohybu.

Blížil se k dunám, za kterými ležela vesnice. Pán vran teď už slyšel zvuky bitvy, aniž by musel využívat svá zvířata. Slyšel třeskot zbraní, dunění mušket a pistolí, které se rozléhalo po okolí. Viděl muže ve smrtícím zápase a díky vranům i ty, kteří čekali v záloze a chystali se zabít kohokoli, kdo by se přiblížil.

Zastavil se uprostřed toho všeho, jako by je vyzýval, aby na něj vystřelili.

„Máte šanci se zachránit,“ pronesl. „Tuto pláž potřebuji a jsem připraven za ni zaplatit životy vašimi i vašich rodin. Složte zbraně a odejděte. Anebo ještě lépe, přidejte se k mojí armádě. Udělejte to a přežijete. Pokračujte v boji a já srovnám vaše domovy se zemí.“

Stál a čekal na odpověď. Dostal ji ve chvíli, kdy se ozval výstřel. Ucítil bolest tak prudkou, až se zachvěl a padl na kolena. Právě teď ale kolem umíralo až příliš lidí na to, aby ho něco takového mohlo zastavit. Vrány se dnes nasytily a jejich moc dokázala uzdravit vše, co ho na místě nezabilo. Využil svoji moc, zacelil jí ránu a vstal.

„Budiž tedy,“ pronesl a vyrazil kupředu.

Obvykle to nedělal. Byl to hloupý způsob boje – starý způsob, který neměl nic společného s dobře organizovanou armádou nebo efektivní taktikou. Pohyboval se neskutečnou rychlostí, kterou mu propůjčovala jeho moc. Při běhu skákal ze strany na stranu a vyhýbal se tak útokům.

Prvního muže zabil, aniž by přitom zpomalil. Vrazil do něj meč a okamžitě ho zas vytrhl ven. Druhého skopnul na zem a dorazil ho širokým seknutím čepele. Jednou rukou chytil jeho mušketu a díky vranům přesně věděl, kam má mířit.

Vřítel se do skupinky mužů skrývajících se za písečnou barikádou. Proti pomalu postupující armádě by možná k něčemu byla. Mohli se za ní skrýt a zdržet postup tak dlouho, než by dorazily posily. Proti jeho rychlosti ale nebyla k ničemu. Pán vran přeskočil písečnou stěnu, dopadl přímo do středu skupiny nepřátel a sekal na všechny strany.

Jeho muži ho následovali. Věděl to, i když neměl čas podívat se očima svých vran. Měl příliš práce s odrážením útoků meči i sekerami. S neskutečnou zuřivostí prováděl protiútoky a zabíjel obránce.

Ted' už se přes písečné barikády valili i jeho muži. Byli jako nezadržitelná vlna. Někteří přitom umírali, ale dokud byli se svým vůdcem, jako by jim na tom nezáleželo. Pán vran s tím počítal. Na muže, kteří pro něj znamenali jen potravu pro vrány, byli překvapivě loajální.

Vzhledem k početní převaze netrvalo dlouho, než byli obránci mrtví a Pán vran nechal muže postupovat dál k vesnici.

„Jděte,“ pronesl. „Zmasakrujte je za jejich vzdor.“

Ještě chvíli sledoval probíhající boje, ale nikde už neviděl podobně problémová místa. Postup naplánoval skutečně dobře.

V době, kdy se Pán vran dostal k vesnici, byla už celá v plamenech. Jeho muži postupovali ulicemi a zabíjeli všechny vesničany, které našli. Tedy většina z nich. Pán vran spatřil jednoho, jak táhne mladou ženu pryč z vesnice. Její strach byl téměř stejně hmatatelný, jako vojákovy pobavení.

„Co to děláš?“ zeptal se Pán vran, když přišel blíž.

Muž na něj šokovaně zíral. „Já... všiml jsem si téhleté, můj pane a myslel jsem si—“

„Že si ji necháš,“ dokončil za něj Pán vran.

„No, na správném místě bych za ni dostal dobrou cenu.“ Voják si dovil se usmát, jako by tím chtěl naznačit nějaké společné tajemství.

„Chápu,“ pronesl Pán vran. „Ale tohle jsem nenařídil, že ne?“

„Můj pane—“ začal voják, ale to už Pán vran pozvedl pistoli. Střelil muže do obličeje z takové blízkosti, že ho doslova rozprášil po okolí. Žena byla tak šokovaná, že se ani nezmohla na výkřik.

„Je důležité, aby moji muži jednali přesně dle rozkazů, které dostanou,“ vysvětlil jí Pán vran. „Jsou místa, na kterých povolují zajatce. Jinde zas dovolím zabíjet jen nadané. Je důležité udržovat disciplínu.“

Žena se na něj zadívala pohledem plným naděje, jako by si myslela, že tohle vše je jen jedna velká chyba. Jako kdyby si neuvědomovala, co se stalo se zbytkem vesničanů. Tvářila se tak až do chvíle, kdy ji Pán vran bodl mečem do srdce. Byl to jistý, rychlý a přesný zásah. Žena zřejmě ani necítila bolest.

„Dal jsem tvým lidem na vybranou a oni se rozhodli,“ řekl, když ženu probodl. Vytrhl z ní meč a ona se zhroutila na zem. „Stejnou možnost dám i zbytku království. Možná se někteří rozhodnou rozumněji.“

Rozhlédl se po okolí, kde pokračoval masakr obyvatel. Necítil ani radost ani zhnusení, cítil jen jisté uspokojení z dokončené práce. Nebo alespoň z dalšího kroku k cíli, protože konec konců, tohle byla jen malá vesnice.

Čekali ho ještě mnohem víc.

KAPITOLA PÁTÁ

Královna vdova Mary z rodu Flambergů seděla na trůnu v ohromném sále Šlechtické rady a snažila se nevypadat příliš znuděně. Rádoby reprezentanti jejího národa totiž stále jen mluvili a mluvili.

Za normálních okolností by na tom nezáleželo. Vdova se už dávno naučila vypadat netečně a vznešeně, zatímco se jednotlivé skupiny dohadovaly. Obvykle nechala populisty i tradicionalisty, aby odhalili své záměry a teprve pak hovořila ona sama. Dnes to ale trvalo déle než obvykle, což znamenalo, že neustálý tlak, který cítila na plicích, narůstal. Pokud se s tímhle nevypořádá dostatečně brzy, mohli by ti blázni zjistit, co před nimi tak dlouho usilovně tají.

Uspěchat to ale nešlo. Přišla válka, což znamenalo, že všichni chtěli využít možnost promluvit. A co hůř, několik jich chtělo odpovědi, které nedokázala poskytnout.

„Jen bych se rád zeptal svých vznešených přátel, jestli je fakt, že na našem pobřeží přistála nepřátelská armáda, dokladem toho, jak vládní politika omezuje naše vojenské možnosti,“ zajímal se lord Hawes.

„Ctěné lordstvo je si jistě vědomo důvodu, proč se tato Rada obávala centralizované armády,“ pronesl lord Branston z Horního brodiště.

Jejich půtky pokračovaly, znovu rozehrávali staré politické bitvy, zatímco ty skutečné byly mnohem naléhavějším problémem.

„Rád bych osvětlil situaci, aby mě tato Rada nenařkla ze zanedbání povinností,“ ozval se generál sir Guise Burborough. „Jednotky Nové armády přistály na našem jihovýchodním pobřeží, vyhnuly se množství našich obranných opatření, které jim v tom mělo zabránit. Postupovaly tak rychle, že překvapily obránce, kteří se je pokoušeli zastavit. Dále vypalují vesnice. Už teď se potýkáme s množstvím uprchlíků, kteří mají za to, že se o ně musíme postarat.“

Vtipné, pomyslela si vdova, jak lidé, kteří si zachránili holý život, v jeho podání zní jako vzdálení příbuzní, které nikdo nezval na návštěvu.

„A co přípravy na obranu Ashtonu?“ zeptal se Graham, markýz z Břidlična. „předpokládám, že už míří sem? Dokážeme uzavřít hradby?“

Očividně jde o člověka, který netuší, co dokáže dělo, pomyslela si vdova. Kdyby jí nescházel dech, nahlas by se rozesmála. Za daných okolností zůstala nehnutě sedět.

„Dokážeme,“ odpověděl generál. „Během měsíce se dokážeme připravit na obléhání. Již probíhají přípravy na obranu.“

„Zvažujeme evakuaci lidí, kteří stojí v cestě té Nové armádě?“ zeptal se lord Neresford. „Měli bychom lidem v Ashtonu doporučit odchod na sever? Neměla by alespoň naše královna zvážit možnost ústupu na své panství?“

Zábavné. Vdova ho nikdy nepovažovala za někoho, komu by na ní záleželo. Kdykoli mohl, hlasoval proti jakémukoli jejímu návrhu.

Rozhodla se, že nastal čas promluvit, dokud ještě mohla. Vstala a sál ztichl. I když šlechta bojovala za zřízení Rady, pořád jí při shromáždění naslouchala.

„Nařízení evakuace by vyvolalo paniku,“ řekla. „Došlo by k rabování a muži, kteří by za jiných okolností bránili své domovy, by utekli. I já zde zůstanu. Tohle je můj domov a já ho neopustím kvůli nějaké loupeživé bandě.“

„Zdaleka nejde o bandu, veličenstvo,“ podotkl lord Neresford, jako by snad vdovu její rádcové neupozornili na skutečnou velikost útočící armády. Možná, že předpokládal, že jako žena nedokáže porozumět válečným záležitostem. „I když jsem si jistý, že Rada ráda vyslechne tvé návrhy na její zničení.“

Vdova ho sjela pohledem, i když to vzhledem k tlaku na plicích nebylo nic lehkého. Hrozilo, že se každou chvíli rozkašle.

„Jak ctění lordové vědí,“ řekla, „dobrovolně jsem se vzdala role příliš těsně spojené s královskou armádou. Nerada bych, abyste se cítili špatně proto, že vám rozkazují.“

„Jistě ti to protentokrát promineme,“ pronesl lord, jako by měl moc jí něco promíjet nebo ji naopak trestat. „Jaké je tvé řešení, veličenstvo?“

Královna pokrčila rameny. „Myslela jsem, že bychom mohli začít svatbou.“

Stála a čekala, až se uklidní rozruch, který svým prohlášením vyvolala. Royalisté ji nadšeně podporovali, antimonarchisté pokřikovali něco o promarněných prostředcích. Vojáci si mysleli, že je ignorovala a ti ze vzdálenějších krajů království chtěli vědět, co to bude znamenat pro jejich okolí. Vdova mlčela, dokud si nebyla jistá, že má jejich plnou pozornost.

„Podívejte se na sebe, dohadujete se jako vyděšené děti,“ pronesla. „Copak vám vaši učitelé a guvernanky neprozradili, jaká je historie našeho národa? Kolikrát se cizinci pokoušeli dobýt naši zem, protože žárlili na její krásu a bohatství? Mám vám to vyjmenovat? Mám vám vyprávět o selháních Podílnické flotily nebo o invazi Sedmi princů? Dokonce i při občanských válkách, kdy jsme čelili vnitřnímu nepříteli, jsme zvítězili. Od doby, kdy někdo dobyl tuto zemi, uplynuly tisíce let a přesto panikaříte, protože se někdo dostal za první linii naší obrany.“

Rozhlédla se po místnosti a sledovala reakce na jejich vyplnění.

„Nemohu toho našim lidem nabízet příliš. Nemohu velet bez vaší podpory, a tak je to v pořádku.“ Nechtěla, aby se teď dohadovali o tom, kdo má skutečnou moc. „Můžu jim ale dát naději, což je důvod, proč tu dnes, na této Radě, chci oznámit, že proběhne radostná událost. Přeji si oznámit nastávající svatbu mého syna Sebastiana s Lady d’Angelicou, Markýzou Sowerdskou. Přeje si o této záležitosti někdo hlasovat?“

Nikdo se neozval, i když vdova předpokládala, že to bylo hlavně kvůli tomu, jak byli ohromeni jejím prohlášením. Jí na tom ale nezáleželo. Vyrasila ze sálu, rozhodla se, že její vlastní přípravy jsou důležitější než cokoli, co by se mohlo udát za její nepřítomnosti.

Měla ještě spoustu práce. Musela se postarat o to, aby byly zničeny Dansovy dcery, musela se postarat o svatbu—

Záchvat kašle ji překvapil. Čekala ho sice v průběhu své řeči, ale i tak. Když oddálila kapesník od úst, všimla si na něm krvavých skvrn. Uvědomila si, že dnes to přehнала. Všechno jí stálo spoustu sil, a navíc se události odvíjely rychleji, než jí bylo milé.

Musí to dokončit. Musí zajistit království pro své syny a ochránit jej před hrozbami – ať už vnějšími či vnitřními. Postará se, aby její rod žil dál. Zničí všechno, co ho ohrožuje.

Ale než to zařídí, musí se ještě s někým setkat.

***

„Sebastiane, moc mě to mrzí,“ pronesla Angelica a pak se zamračila. Takhle to nebylo správně. Bylo to příliš rychlé, příliš zbrklé. Musela to zkusit znovu. „Sebastiane... Moc mě to mrzí.“

Lepší, ale pořád to nebylo ono. Cvičila dál, zatímco procházela palácovými chodbami. Věděla, že až to bude říkat naostro, bude to muset být perfektní. Musela se ujistit, že Sebastian pozná, jak moc s ním soucítí, protože to byl první krok k získání jeho srdce.

Bylo by to snadnější, kdyby při pomýšlení na Sophiiinu smrt cítila i něco jiného než naprostou radost. Vzpomínka na to, jak do ní vrazila dýku jí vyvolávala úsměv na rtech a ten si po Sebastianově návratu rozhodně nemohla dovolit.

Což už nebude trvat dlouho. Angelica ho předběhla jen díky tomu, že jela neskutečně rychle, ale nepochybovala, že se Rupert, Sebastian a ostatní vrátí velice brzy. Musela se na jejich návrat připravit, protože nemělo smysl odstranit Sophii, kdyby nebyla připravená zaplnit místo, které díky tomu vzniklo.

Prozatím ale nebyl Sebastian členem královské rodiny, který by jí měl dělat starosti. Stála před královninými komnatami a oddechovala, zatímco ji pozorovali strážníci. Když mlčky otevřeli dveře, nasadila Angelica co nejzářivější úsměv a vstoupila.

„Pamatuj, že jsi udělala přesně to, co chtěla,“ připomněla si.

Vdova na ni už čekala. Seděla v pohodlném křesle a popíjela nějaký bylinný čaj. Angelica neopomněla hlubokou úklonu, ale zdálo se, že Sebastianova matka dnes nemá náladu na hry.

„To stačilo, Angelico,“ pronesla překvapivě milým hlasem.

Na druhou stranu dávalo smysl, že má radost. Angelica udělala všechno, co po ní chtěla.

„Posaď se,“ pokynula královna na místo vedle ní. Bylo to lepší než před ní klečct, ale to, jakým způsobem jí rozkazovala, Angelicu stále dráždilo. „A povyprávěj mi o svém výletě do Monthys.“

„Vyřízeno,“ pronesla Angelica. „Sophia je mrtvá.“

„Jsi si tím jistá?“ zeptala se vdova. „Zkontrolovala jsi tělo?“

Angelica se při těch otázkách zamračila. To té stařeně nebylo nic dost dobré?

„Musela jsem utéct, ale bodla jsem ji stiletem potřeným tím nejprudším jedem, který jsem měla k dispozici,“ pronesla. „To by nepřežil nikdo.“

„No,“ povzddechla si vdova, „doufám, že se nepleteš. Moji špehové tvrdí, že se objevila její sestra.“

Angelica si nemohla pomoci a lehce při těch slovech vykulila oči. Věděla, že se Rupert ještě nevrátil, tak jak toho mohla královna tolik vědět? Možná, že poslal ptáka se vzkazem.

„To ano,“ souhlasila. „Odplula s tělem své sestry na lodi mířící do Ishjemme.“

„Míří k Larsu Skyddarovi, o tom není pochyb,“ zamumlala vdova. Další šok pro Angelicu. Jak mohla taková špína, jako byla Sophia a její sestra, znát vládce Ishjemme?

„Udělala jsem, co jsi chtěla,“ pronesla Angelica. I jí samotné to znělo defenzivně.

„Očekáváš poděkování?“ zeptala se vdova. „Nebo odměnu? Někáký titul k těm, které už máš?“

Angelice se nelíbilo, když s ní někdo mluvil tímhle tónem. Udělala všechno, co po ní vdova chtěla. Sophia byla mrtvá a Sebastian už se měl brzy vrátit. A ona byla připravená na jeho příjezd.

„Oznámila jsem vaše zasnuby Šlechtické radě,“ pronesla vdova. „Myslím, že sňatek s mým synem je ti dostatečnou odměnou.“

„Víc než dostatečnou,“ pronesla Angelica. „Ale přijme mě Sebastian?“

Vdova natáhla ruku a Angelica měla co dělat, aby sebou netrhla, když ji vdova poplácala po tváři.

„Myslím, že jsem ti řekla, že i tohle musíš zvládnout. Oblouznit ho. Svést ho. Klidně si před ním klekni a pros ho, jestli to bude nutné. Podle mých zpráv se vrátí domů šílený smutkem. Tvým úkolem bude, aby na to všechno zapomněl. Tvým úkolem, ne mým. Koukej se o to postarat, Angelico.“ Vdova pokrčila rameny. „A teď zmiz, mám ještě práci. Když už nic jiného, musím se ujistit, že jsi Sophii skutečně odpravila.“

Angelicino propuštění bylo bez jakýchkoli dvorností. Pokud by šlo o kohokoli jiného, postarala by se Angelica, aby trpěl. S vdovou ale Angelica nic nesvedla a o to to pro ni bylo horší.

Přesto královnu poslechla. Až se Sebastian vrátí, svede ho. Brzy bude královská svatba a její nová pozice u dvora tak bude víc než dobrou odměnou.

Nicméně jí nepřestávaly vrtat hlavou vdoviny pochyby ohledně Sophiiny smrti. Angelica ji zabila, tím si byla jistá, ale...

Ale když zjistí, co se děje v Ishjemme, ničemu to neuškodí. Prostě jen pro jistotu. Konec konců, měla tam nejméně jednoho přítele.

KAPITOLA ŠESTÁ

Sophia cítila rytmické pohupování lodi. Šlo ale o vzdálený pocit, dokonce i uvědomění si, že je na lodi, ji stálo spoustu sil a soustředění. Rozhodně neviděla nic, co by jí loď připomínalo, i když věděla, že na ni nastoupila.

Byla na nějakém místě plném stínů a mlhy, která se neustále vlnila a převalovala. Lámala procházející světlo, takže slunce vypadalo jen jako vlastní chabá napodobenina. Sophia byla dezorientovaná. Netušila, kde je vpředu a kde vzadu, ani kam by vlastně měla jít.

Slyšela dětský křik, který se jasně nesl mlhou. Na rozdíl od světla ho nic nezkreslovalo. Sophiino podvědomí jí řeklo, že jde o její vlastní dítě a že ho musí najít. Sophia neváhala a rozběhla se mlhou směrem, ze kterého nárek přicházel.

„Už jdu,“ ujišťovala své dítě. „Najdu tě.“

Dítě stále plakalo, ale mlha jako by náhle začala zkreslovat směr, ze kterého zvuk přicházel. Sophia měla pocit, jako by ho slyšela ze všech stran. Náhodně vybrala jeden směr a rozhodla se ho prozkoumat. K ničemu to ale nebylo, nárek zněl stále ze stejné vzdálenosti.

Mlha se zavlnila a kolem Sophie jako by se zformovaly kulisy nějakého divadelního představení. Viděla samu sebe při porodu. Zatímco přiváděla na svět nový život, držela ji za ruku její sestra. Viděla samu sebe, jak svírá v náručí maličké dítě. Viděla samu sebe, mrtvou.

„Po tom napadení nebyla dost silná,“ pronesl doktor, který stál vedle ní.

To přece nemohla být pravda. Nemohla to být pravda, pokud to ostatní pravda byla. Mohla to zvládnout.

„Možná, že nic z toho není pravda. Možná to všechno jsou jen představy. Nebo možnosti toho, co by se mohlo stát a nic není předem dané.“

Sophia okamžitě poznala Angelicin hlas. Prudce se obrátila a spatřila před sebou mladou ženu se zakrvácenou dýkou v ruce.

„Ty tu nejsi,“ řekla. „Nemůžeš být.“

„A tvé dítě snad ano?“ opáčila Angelica.

Udělala krok kupředu a bodla Sophii. Ta ucítila ochromující bolest, která ji spalovala jako oheň. Sophia vykřikla... a byla sama uprostřed mlhy.

Někde v dálce slyšela naříkat dítě a okamžitě k němu vyrazila, protože podvědomě věděla, že to je její dítě. Její dcera. Utíkala, snažila se dostat na místo, ze kterého vycházel dětský pláč, i když měla pocit, že to už zažila...

Objevily se před ní výjevy z dívčina života. Veselé batole, hrající si v bezpečném domově. Kate smějící se společně s malou holčičkou, když našly úkryt pod schody, kde je Sophia nemohla najít. Dítě na poslední chvíli zachráněné z hradu, Kate bojující s tuctem mužů a ignorující kopí vražené v jejím boku, aby vykoupila čas pro Sophii a její útěk. Stejně dítě v prázdné místnosti, bez rodičů.

„Co to má být?“ vykřikla Sophia.

„Jen ty můžeš chtít vysvětlení toho, co vidíš,“ pronesla Angelica, když znovu vystoupila z mlhy. „Nemůžeš prostě snít, musíš všude vidět znamení a předzvěsti kdo ví čeho.“

Vykročila kupředu, Sophia pozvedla ruku, aby se bránila, ale dosáhla tím jen toho, že ji Angelica bodla do podpaží místo do hrudi.

Stála v mlze, kolem se nesly zvuky dětského pláče...

„Ne,“ vyhrkla Sophia a zavrtěla hlavou. „Nebudu tu pobíhat kolem. Tohle není skutečné.“

„Pro tebe je to skutečné dost,“ prohlásila Angelica a její hlas se přitom rozléhal mlhou.

„Jaké to je, když víš, že jsi mrtvá?“

„Nejsem mrtvá,“ nedala se Sophia. „Nemůžu být.“

Angelica se rozchechtala a její smích se nesl kolem stejně, jako předtím dětský nářek. „Nemůžeš být mrtvá? Protože jsi tak výjimečná? Protože tě svět potřebuje? Něco ti připomenu.“

Vystoupila z mlhy a obě dívky teď nestály ve stínech, ale v lodní kajutě. Angelica přistoupila k Sophii a z obličejů jí sálala zášť a nenávist. Znovu Sophii bodla. Sophia zalapala po dechu a zatmělo se jí před očima. Slyšela už jen, jak Sienne zaútočila na Angelicu.

Znovu stála ve stínech a kolem se vlnila mlha.

„Takže tohle je smrt?“ vykřikla. Věděla, že ji Angelica slyší. „Pokud ano, co tu děláš ty?“

„Možná jsem taky mrtvá,“ pronesla Angelica. Znovu vystoupila z mlhy. „Možná tě nenávidím tolik, že jsem tě následovala. Nebo jsem možná ztělesněním všeho, co na světě nenávidíš.“

„Není pravda, že tě nenávidím,“ odporovala Sophia.

Slyšela, jak se Angelica zasmála. „Že není? Copak ti nevadí myšlenka na to, že jsem vyrůstala v bezpečí a ty jsi byla v Domě nechtěných? Že já jsem u dvora a ty jsi musela utéct? Že já bych si mohla Sebastiana vzít bez větších problémů, zatímco ty jsi musela uprchnout?“

Znovu vykročila kupředu, tentokrát ale Sophii nebodla. Prošla kolem ní a mířila do mlhy. Když jí Angelica procházela, mlha jako by měnila tvar. Sophia věděla, že tohle nemůže být skutečná Angelica, protože ta by se něčím takovým nezabývala.

Sophia ji následovala a snažila se zjistit, co to všechno má znamenat.

„Ukážu ti pár dalších možností,“ pronesla Angelica. „Myslím, že tyhle se ti budou líbit.“

Ze způsobu, jakým to Angelica pronesla, bylo Sophii jasné, že se jí to rozhodně líbit nebude. I tak ji ale následovala mlhou, protože nevěděla, co jiného by mohla dělat. Angelica jí sice zmizela z dohledu, ale Sophia pokračovala stále dál.

Stála teď uprostřed místnosti, ve které seděl Sebastian. Očividně se snažil neplakat. Byla tam s ním Angelica. Blížila se k němu.

„Nemusíš se bránit citům,“ pronesla dokonale soucitným tónem. Objala ho. „Je naprosto v pořádku truchlit za zemřelé, jen si pamatuj, že tu pro tebe jsou i živí.“

Aniž by Sebastiana pustila, podívala se na Sophii vítězoslavným pohledem. Sophia rozčileně vyrazila kupředu a chtěla Angelicu od Sebastiana odtrhnout, ale když se jich pokusila dotknout, prošla její ruka přímo skrz ně. Sophia byla opravdu jako duch.

„Ne,“ řekla. „Ne, tohle není skutečné.“

Ani Angelica, ani Sebastian nijak nezareagovali. Jako by tam ani nebyla. Obraz se změnil a Sophia se ocitla uprostřed ohromné svatební slavnosti. Pro sebe by takovou nikdy nechtěla. Vše se odehrávalo v sále, jehož strop byl neskutečně vysoko. Bylo tam tolik lidí, že i tak ohromný sál působil přecpaným dojmem.

Sebastian čekal u oltáře ve společnosti kněžky Maskované bohyně. Podle její róby se dalo soudit, že nejde o běžnou kněžku, ale vysokou činovnici řádu. Byla tam i královna vdova, která seděla na zlatém trůnu a sledovala svého syna. Přistoupila nevěsta zahalená závojem a oděná v čistě bílých šatech. Když kněžka odhrnula její závoj a objevila se Angelicina tvář, Sophia vykřikla...

Zjistila, že je v pokojích, které si pamatovala. Vše bylo tak, jak si to vybavovala z nocí strávených se Sebastianem. Měsíční světlo se rozlévalo po posteli přesně tak, jako tenkrát. V posteli byla propletená těla, Sophia slyšela, jak se baví, smějí se a užívají si.

Měsíční světlo ozářilo Sebastianovu tvář, ve které se zračil čistý chtíč, a vítězoslavně se tvářící Angelicu.

Sophia se obrátila a rozběhla se pryč. Slepě utíkala mlhou, už nechtěla vidět nic dalšího. Nechtěla tu být. Musela se dostat pryč, ale nevěděla, jak to udělat. A co bylo horší, zdálo se, že ať běžela kamkoli, vracela se stále do míst, kde na ni čekaly další scény z toho, co bylo, mohlo, nebo

mělo být. Dokonce i pohled na její dceru ji bolel, protože Sophia netušila, jestli jde o skutečnost nebo jen další způsob, jak ji ranit.

Musela najít cestu ven, ale netušila, kde ji hledat. Zarazila se na místě a cítila, jak v ní narůstá panika. Z nějakého důvodu věděla, že ji Angelica bude pronásledovat, ať půjde kamkoli. Že si ji v mlze vždy najde a znovu a znovu ji bude bodat.

Pak si všimla světla procházejícího mlhou.

Nejdřív bylo jen matné a vzdálené, téměř neviditelné. Pomalu ale narůstalo, procházelo mlhou a rozpouštělo ji stejně, jako ranní slunce rozpouští jinovatku. Se světlem přicházelo i teplo a Sophia měla pocit, jako by se jí do končetin zase vracel cit.

Teplo se přelévalo přes Sophii a ta ho nechala, aby ji naplnilo novou silou. Viděla přitom obrazy polí a řek, hor a lesů. V tom doteku světla cítila celé království. Dokonce i bolest ze zranění, jako by vyprchávala a rozpouštěla se pod dotekem toho světla. Sophia se dotkla rány v hrudi a všimla si krve na prstech. Rána se ale pomalu zacelovala. Světlo ji uzavíralo.

Jak se mlha zvedala, všimla si Sophia něčeho v dálce. Ještě několik okamžiků trvalo, než mlha zmizela úplně a odhalila točité schodiště vedoucí ke světlu. Zdálo se neskutečně vysoké. Sophia ale nějak vytušila, že je to jediná cesta pryč z téhle nekonečné noční můry. Zamířila ke schodišti.

„Myslíš si, že můžeš odejít?“ obořila se na ni Angelica. Sophia se prudce otočila a jen tak tak se jí podařilo odrazit Angelicin útok dýkou. Odstrčila Angelicu a rozběhla se ke schodišti.

„Nikdy se odsud nedostaneš!“ vykřikla Angelica a Sophia za sebou uslyšela její kroky.

Sophia zrychlila. Nechtěla, aby ji Angelica znovu bodla. Nejen proto, že už nechtěla cítit tu bolest, ale i proto, že netušila, co by se stalo, kdyby se vše kolem ní znovu změnilo a ani to, jak dlouho tu schodiště zůstane. Nemohla si dovolit riskovat, takže běžela dál. Těsně před schodištěm se prudce otočila a odkopla Angelicu, která už se ji zase chystala bodnout.

Sophia s ní nechtěla bojovat. Místo toho vyrazila po schodech nahoru, brala je po dvou, aby se na jejich vrchol dostala co nejdříve. Slyšela, že Angelica běží za ní, ale na tom teď nezáleželo. Záleželo jen na tom, aby jí unikla. Pokračovala po schodech vzhůru, stále výš a výš.

Schody jako by byly nekonečné. Sophia sice stále spěchala vzhůru, ale začala už cítit únavu. Už je nebrala po dvou. Když se ohlédla, viděla Angelicinu verzi z nočních můr, jak ji stále pronásleduje. Jako by věděla, že ji nevyhnutelně musí dostihnout.

Sophii to stále táhlo nahoru, ale někde hluboko si začínala myslet, že to není dobrý nápad. Tohle nebyl normální svět. Neřídil se stejnými pravidly nebo logikou. Tohle bylo místo, kde měly myšlenky a magie větší moc než fyzické schopnosti.

Ten nápad přiměl Sophii zastavit a zadívat se do vlastního nitra. Pokusila se najít energii, díky které měla pocit, že je spojená s celou zemí. Obrátila se k Angelice, teď už věděla, co musí udělat.

„Nejsi skutečná,“ řekla. „Nejsi tu.“

Zašeptala a obraz její rádoby vražedkyně se rozplynul. Soustředila se a točité schodiště se rozplynulo. Sophia stála na pevné zemi. Světlo už nebylo nad ní, ale jen krok nebo dva daleko. Vytvarovalo se do podoby dveří, které vypadaly jako dveře lodní kajuty. Stejně kajuty, ve které Angelica Sophii bodla.

Sophia se zhluboka nadechla a vstoupila do dveří. Probudila se.

KAPITOLA SEDMÁ

Lod' prořezávala vlny a Kate jen tak seděla na její palubě a přemýšlela. Kvůli vyčerpání nebyla schopná ničeho jiného. Dokonce i přes čas, který už uplynul od chvíle, kdy uzdravila Sophii, si připadala stále stejně zničená.

Čas od času ji kontrolovali procházející námořníci. Kapitán Borkar jí věnoval nejvíc pozornosti. Objevoval se tak často, že by to působilo úsměvným dojmem, kdyby se přitom netvářil tak starostlivě.

„Jsi v pořádku, má paní?“ ptal se snad už po sté. „Nepotřebuješ něco?“

„Jsem v pořádku,“ ujistila ho Kate. „A nejsem ničí paní. Jsem Kate. Proč mě pořád oslovuješ takhle?“

„Nejsem v pozici, abych ti to vysvětlil... Kate,“ omlouval se kapitán.

A nešlo jen o něj. Zdálo se, že i ostatní námořníci kolem Kate procházejí po špičkách. Na něco podobného nebyla zvyklá. Její život sestával z brutálního zacházení v Domě nechtěných, po které následovala služba u společnosti lorda Cranstona. Patřil tam samozřejmě i Will...

Doufala, že je v pořádku. Když ho opouštěla, nemohla se s ním rozloučit, protože kdyby ano, lord Cranston by jí nikdy nedovolil odejít. Dala by cokoli za to, aby se mohla rozloučit, nebo ještě lépe, vzít Willa s sebou. Nejspíš by se mužům, kteří se jí klaněli, vysmál. Věděl by totiž, jak ji jejich nežádaná zdvořilost rozčiluje.

Možná šlo o něco, co udělala Sophia. Konec konců, už dřív se vydávala za šlechtičnu. Možná to Kate vysvětlí, až se probere. Pokud se probere. Ne, takhle Kate nesměla myslet. Musela doufat, i když to byly už víc než dva dny od chvíle, kdy uzavřela Sophiino zranění.

Kate zamířila ke kajutě. Když do ní vešla, zvedla Sophiina lesní kočka hlavu. Ležela Sophii na nohách a zdálo se, že ji chce chránit. Kate překvapilo, že se kočka od Sophie celou dobu v podstatě nehnula. Nechala se ale podrbat za ušima, když si Kate sedla na okraj postele.

„Obě doufáme, že se probere, víd'?“ zeptala se.

Seděla vedle své sestry a pozorovala ji, jak spí. Sophia vypadala tak klidně, už ji nehyzdilo zrnění v hrudi, ani nebyla mrtvolně bledá. Vypadala, jako by spala. Až na to, že se Kate začínala bát, že zemře hladem či žízni dřív, než se probudí.

Pak si všimla drobného zachvění Sophiiných víček, lehkého pohybu rukou položených na posteli. Kate vykulila oči a znovu si dovolila doufat.

Sophia otevřela oči a dívala se přímo na ni. Kate si nemohla pomoci, vrhla se na sestru a pevně ji objala.

„Ty žiješ, Sophie. Ty žiješ.“

„Žiju,“ ujistila ji Sophia a s Katinou pomocí se posadila. Dokonce i lesní kočka vypadala, že má radost. Oběma sestrám olízala tváře jazykem hrubým jako tesařská rašple.

„Notak, Sienne,“ uklidňovala ji Sophia. „Jsem v pořádku.“

„Sienne?“ zeptala se Kate. „Tak se jmenuje?“

Sophia přikývla. „Našla jsem ji cestou do Monthys. Je to dlouhý příběh.“

Kate předpokládala, že si dlouhých příběhů budou muset postupně říct mnohem víc. Odtáhla se od Sophie, aby jí dala trochu prostoru. Sophia se ale zhroutila zpátky na postel.

„Sophie!“

„V pořádku,“ prohlásila Sophia. „Jsem v pořádku. Tedy myslím, že jsem. Jsem jen unavená. A mám žízeň.“

Kate jí podala měch s vodou a pak sledovala, jak Sophia pije hlubokými doušky. Zavolala na námořníky a překvapilo ji, když příběhl sám kapitán Borkar.

„Co potřebuješ, má paní?“ zeptal se a pak si všiml Sophie. Kate šokovalo, když padl na kolena. „Výsosti, ty jsi vzhůru. Všichni jsme se o tebe báli. Musíš být hladová. Nechám přinést jídlo!“

Vyrazil pryč a Kate cítila, jak obrovskou radost měl. Ji ale teď zajímalo něco jiného.

„Výsosti?“ zeptala se a probodla Sophii pohledem. „Námořníci se ke mně chovají dost divně už od chvíle, kdy zjistili, že jsem tvoje sestra, ale tohle? Namluvila jsi jim, že jsi z královské rodiny?“

Znělo to hodně nebezpečně. Že by jim Sophia namluvila, že se vdala za Sebastiana? Nebo předstírala, že patří ke královské rodině ze zámoří? Nebo snad něco úplně jiného?

„Nic takového,“ pronesla Sophia. „Nic nepředstírám.“ Vzala Kate za ruku. „Kate, zjistila jsem, kdo jsou naši rodiče!“

O takové věci by Sophia nikdy nevtipkovala. Kate na ni překvapeně zírala a téměř ani nedokázala domyslet, co z toho plynulo. Posadila se zpátky na postel a zamyslela se.

„Vysvětli mi to,“ pronesla šokovaně. „Vážně si myslíš... myslíš si, že naši rodiče byli urození?“

Sophia se pokusila posadit. Když se jí to nedařilo, Kate jí pomohla.

„Naši rodiče se jmenovali Alfred a Christina Danse,“ pronesla. „Žili, my všichni jsme žili, v oblasti zvané Monthys. Naše rodina vládla tomuhle království předtím, než ji rodina královny vdovy zatlačila do pozadí. Ten, kdo mi to vysvětlil mi taky řekl, že jsme měli nějaké... spojení s královstvím. Nejen, že mu naše rodina vládla, byla i jeho součástí.“

Při těch slovech Kate ztuhla. Cítila to spojení. Cítila zemi, která se rozprostírala kolem. Dotkla se její energie. To díky ní byla schopná Sophii uzdravit.

„A tohle je skutečné?“ zeptala se. „Není to nějaká povíadačka? Neblázním?“

„Něco takového bych si nevymyslela,“ ujistila ji Sophia. „To bych ti neudělala, Kate.“

„Říkala jsi, že naši rodiče takoví byli,“ řekla Kate. „Oni jsou... mrtví?“

Snažila se skrýt bolest, kterou při té myšlence cítila. Vzpomínala si na požár, vzpomínala si i na útěk, ale nevzpomínala si na to, co se stalo s jejich rodiči.

„To nevím,“ řekla Sophia. „Zdá se, že nikdo neví, co se s nimi po té noci stalo. Tohle všechno... bylo v plánu dorazit za naším strýcem, Larsem Skyddarem. Doufám, že bude vědět víc.“

„Larsem Skyddarem?“ zeptala se Kate. To jméno už slyšela. Lord Cranston mluvil o oblasti Ishjemme a o tom, jak tam odrážejí nepřátele za použití chytré taktiky a prostředků, které jim poskytovaly ledové fjordy. „On je náš strýc?“

Nemohla tomu uvěřit. Kate nikdy neměla jinou rodinu než vlastní sestru a teď náhle prý patřila do královské rodiny. Do rodiny, která právě teď vládla nejméně jedné zemi. Bylo toho na ni příliš.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.